

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Tomáše Blažka a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci navrhovatele: **P. T.**, zastoupený Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem, sídlem Vinohradská 1215/32, Praha 2, proti odpůrkyni: **obec Těně**, sídlem Těně 91, zastoupena Mgr. Lukášem Nohejlem, advokátem, sídlem Opletalova 1525/39, Praha, týkající se návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Těně vydaného Zastupitelstvem obce Těně dne 21. prosince 2022, o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. dubna 2023 č. j. 55 A 7/2023-77,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. dubna 2023 č. j. 55 A 7/2023-77 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 21. prosince 2022 vydala odpůrkyně opatření obecné povahy, kterým s účinností od 6. ledna 2023 přijala svůj nový územní plán.

[2] Navrhovatel, který je vlastníkem pozemků dotčených novým územním plánem, brojlil proti návrhu územního plánu připomínkou ze dne 27. ledna 2020 a dvěma námitkami ze dne 27. května 2021 a 1. srpna 2022. V nich rozporoval nový způsob využití území, který jej omezuje v budoucím nakládání s jeho pozemky. Konkrétně navrhovatel rozporoval nový územní plán v rozsahu těchto změn: přeměna plochy bydlení na plochu zemědělskou a územní rezervu R1, stanovení melioračních a vodovodních zařízení, zavedení povinnosti neoplocovat pozemek, stanovení minimální rozlohy pozemku pro umístění rodinného

domu, vedení lokálního biokoridoru a lokálního biocentra, zařazení pozemků do území se zvýšenou ochranou krajinného rázu, vymezení migračně významného území a zařazení pozemků jako území s archeologickými nálezy.

[3] Odpůrkyně námítkám navrhovatele nevyhověla a nový územní plán přijala. Navrhovatel následně podal dne 6. února 2023 u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“) návrh na zrušení opatření obecné povahy v částech, které se dotýkají jeho pozemků, a k nim adresoval své námitky. Podle něj odpůrkyně jeho námitky řádně nevypořádala, územní plán v rozsahu jeho námitek dostatečně neodůvodnila, a tím zatížila opatření obecné povahy nepřezkoumatelností.

[4] Dne 24. dubna 2023 vydal krajský soud v návěti uvedený rozsudek. V úvodu nejprve zrekapituloval judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se přezkumu územních plánů obcí. Poukázal na zásadu zdrženlivosti soudní moci při takovém přezkumu. Současně však zdůraznil nutnost posuzovat legitimitu a přiměřenost omezení vlastnických práv, což se projevuje též v požadavku na přezkoumatelné vypořádání námitek vznesených proti územnímu plánu. V tomto ohledu krajský soud odkázal též na hledisko procesní aktivity navrhovatele, čemuž musí odpovídat i procesní postup odpůrkyně.

[5] V rámci všech namítaných částí územního plánu krajský soud dospěl k závěru, že se navrhovateli nedostalo logických a přesvědčivých odpovědí na jeho námitky a při neexistenci řádného odůvodnění opatření obecné povahy pak nešlo dospět k jinému závěru, než že odpůrkyní zvolené řešení je zjevně svévolné. Krajský soud proto návrhu v plném rozsahu vyhověl a opatření obecné povahy v namítaných částech podle § 101d odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), zrušil.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Dne 6. června 2023 podala odpůrkyně (dále též „stěžovatelka“) proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou dále doplnila podáním ze dne 1. září 2023.

[7] V kasační stížnosti namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dále namítala vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení.

[8] Stěžovatelka uvedla, že závěr krajského soudu je v rozporu se zákonem, jakož i v rozporu s judikaturou Ústavního soudu týkající se míry konkrétnosti vypořádání námitek, a představuje tak současně zásah do ústavně zaručeného práva stěžovatelky na územní samosprávu podle čl. 8 Ústavy České republiky.

[9] Konkrétně stěžovatelka namítla, že navrhovatel vznesl proti územnímu plánu pouze obecné námitky, přesto se mu z její strany dostalo pečlivé, odborné, věcné a srozumitelné odpovědi. Je přesvědčena, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele učinila v intencích aktuální judikatury, přezkoumatelným způsobem a v dostatečné míře konkrétnosti.

pokračování

[10] Hodnocení krajského soudu považuje za přepjaté formalistické, s opomenutím skutečné podstaty obsahu rozhodnutí o námitkách a kladoucí nepřiměřené nároky na odůvodnění vypořádání námitek. Je toho názoru, že s ohledem na zásadu zdrženlivosti měl krajský soud ke zrušení opatření obecné povahy přistoupit pouze, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku, což se dle stěžovatelky v daném případě nestalo.

[11] Nesouhlasí dále s hodnocením krajského soudu, že při vypořádání námitek neodkázala na podklady, z nichž vycházela, případně neodkázala na konkrétní části těchto podkladů, případně se nedotázala orgánů, které jsou autory těchto podkladů, na správnost vymezení ploch ve vztahu k těmto podkladům. Stěžovatelka opouje, že ke každé námitce uvedla odkaz na územně analytické podklady (ÚAP) nebo další podklady a metodiky. V doplnění kasační stížnosti dne 1. září 2023 dále uvedla, že není jejím úkolem správnost ÚAP ověřovat, ani zkoumat či odůvodňovat, zda sledované jevy ÚAP v území existují či nikoliv. Uvedla dále, že odkaz na celou dokumentaci ÚAP považuje za dostatečný.

[12] Stěžovatelka se dále podrobně vyjádřila k jednotlivým namítaným částem územního plánu a jejich hodnocení ze strany krajského soudu. Brojila proti skutkovým i právním závěrům krajského soudu a vytýkala mu též několik nepřesností či nesprávností (například pokud jde o posouzení námitek navrhovatele ze dne 1. srpna 2022 nebo tvrzení o neexistenci biokoridorů a biocenter v územním plánu).

[13] Stěžovatelka dále namítla, že napadený rozsudek je nutno hodnotit jako překvapivé rozhodnutí, neboť krajský soud stěžovatelce nijak neumožnil na svůj názor včas před vydáním napadeného rozsudku reagovat. Stěžovatelka je tak postavena do situace, kdy až z odůvodnění rozsudku seznává úvahy soudu, na které má možnost reagovat a vyvracet je až v rámci kasační stížnosti. Takový postup zakládá dle názoru stěžovatelky překvapivost rozhodnutí a je porušením jejího práva na spravedlivý proces.

[14] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost včetně jejího doplnění navrhovateli. Navrhovatel ve svém vyjádření uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za správný, plně se s ním ztotožňuje a opětovně poukazuje na diskriminační a svévolný přístup stěžovatelky; příkladmo uvedl, že stěžovatelka stanovila podmínku oplocení pozemků, která mířila výlučně k omezení jeho vlastnického práva, přitom vedení stávajícího vodovodního zařízení zakreslila do územního plánu zcela dle své libovůle bez podkladů. Nesouhlasí dále s tvrzením stěžovatelky, že podal pouze obecné námitky. Podle něj to byla právě stěžovatelka, která územní plán odůvodnila pouze v obecné rovině, a stejně tak obecné byly i její odpovědi. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvádí nové důvody pro vymezení ploch bydlení, stěžovatelka měla ke konkrétním námitkám uvést přesnější specifikaci podkladů, z nichž čerpala svůj závěr o nedůvodnosti jeho námitek, stěžovatelka stále konkrétně neodůvodnila vymezení biocentra a biokoridoru, stěžovatelka měla též na své náklady provést řádné zakreslení vodovodu. Navrhovatel považuje postup stěžovatelky za netransparentní a diskriminační a navrhl, aby Nejvyšší správní soud její kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud považuje – se značnou skepsí – za podstatné zdůraznit, o co v této fázi řízení jde. Bohužel nejde o věc samu, tedy o to, zda navrhovatelovy námitky proti územnímu plánu byly důvodné či nikoliv. Jak bude z dalšího výkladu zřejmé, je to důsledek toho, jak navrhovatel své námitky formuloval a zejména jak koncipoval svůj návrh k soudu, resp. jak na něj odpověděl krajský soud napadeným rozsudkem. Všemi stupni řízení se totiž jako červená nit vine námitka nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Spornou otázkou je tedy to, zda stěžovatelka přezkoumatelně vypořádala námitky navrhovatele vznesené proti územnímu plánu s ohledem na jejich obsahovou kvalitu a zda je v rozsahu těchto námitek její územní plán dostatečně odůvodněn, resp. zda je dostatečně odůvodněn závěr krajského soudu o tom, že odůvodnění územního plánu dostatečně odůvodněno není. Z tohoto vymezení je zřejmé, že bude nutno se podrobně zabývat tím, jak navrhovatel své námitky formuloval, jak na ně odpůrkyně (stěžovatelka) reagovala, co proti jejímu odůvodnění namítl navrhovatel ve svém návrhu ke krajskému soudu a co k tomu všemu nakonec uvedl krajský soud sám.

[16] Rozplést tento sled námitek, odpovědí na námitky a námitek vůči těmto odpovědím je samo o sobě obtížné. Krajský soud se dosud nezabýval podstatou věci, tedy tím, zda ta či ona námitka byla důvodná či nedůvodná, ale jen tím, zda na ni odpůrkyně (stěžovatelka) odpověděla přezkoumatelně či nepřezkoumatelně. A protože se krajský soud nezabýval podstatou námitek, nemůže se jimi zabývat ani Nejvyšší správní soud; ostatně i kasační stížnost odpůrkyně (stěžovatelky) proti rozsudku krajského soudu stojí na tom, že jeho závěry nejsou přezkoumatelné.

[17] Již výše bylo uvedeno, že krajský soud návrhu v plném rozsahu vyhověl, ztotožnil se tedy s tím, že odpůrkyně (stěžovatelka) nepřezkoumatelně odůvodnila územní plán, resp. že přesvědčivě neodůvodnila to, proč nevyhověla námitkám navrhovatele.

III.1 Východiska pro soudní přezkum územních plánů a vypořádání námitek proti územním plánům

[18] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve zopakovat obecná východiska pro soudní přezkum změny územního plánu a námitek proti územnímu plánu.

[19] Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá apel na určitou zdrženlivost při přezkumu územního plánu obce. Schvalování územně plánovací dokumentace patří nejen do samostatné působnosti obce, ale zároveň představuje nedílnou součást ústavně garantovaného práva na samosprávu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. května 2013 sp. zn. III. ÚS 1669/11, N 76/69 SbNU 291 či nálezy ze dne 14. května 2019 sp. zn. III. ÚS 3817/17, N 78/94 SbNU 73, bod 57). Pořízení územního plánu je komplikovaný proces, jehož výsledkem je konsensus mezi různými skupinovými a individuálními zájmy obyvatel přijatý v podmínkách konkrétní obce. Územně plánovací dokumentaci je třeba posuzovat v kontextu práva kraje (či obce) na samosprávu, které inherentně zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ.

[20] Obecně platí, že vlastník pozemku nemá právo na to, aby bylo v novém územním plánu zachováno dosavadní funkční vymezení pozemku. Současně je však třeba vlastníky dotčených pozemků chránit před nesprávnými, iracionálními či svévolnými změnami

pokračování

územního plánu. Nejvyšší správní soud již v minulosti uvedl, že „z tohoto důvodu je celý proces pořizování územně plánovací dokumentace podroben právní reglementaci, a to zejména stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. V těchto mantinelech se popsané rozhodování odehrává, a úkolem soudu je tak pouze sledovat, zda se obec v rámci tohoto procesu pohybovala v jejích mezích“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2008 č. j. 4 Ao 2/2008-42 nebo ze dne 18. září 2018, č. j. 6 As 211/2018). Jinak řečeno, úkolem soudu je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. října 2007 č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS nebo ze dne 18. ledna 2017 č. j. 6 As 237/2016-35), nikoliv určovat, jakým konkrétním způsobem má být určité území využito, zda je toto využití optimální, atd. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. března 2008 č. j. 2 Ao 1/2008-51, ze dne 5. února 2009 č. j. 2 Ao 4/2008-88, ze dne 31. srpna 2011 č. j. 1 Ao 4/2011-42, ze dne 10. června 2021 č. j. 7 As 20/2021-72 či již cit. rozsudek č. j. 6 As 211/2018).

[21] Obdobné platí i pro zdrženlivost soudního přezkumu, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání námitek vlastníka pozemku uplatněných proti územnímu plánu. Požadavky na takové vypřádání nesmí být přemrštěné, jinak by se totiž jednalo o přepjatý formalismus, který by ohrožoval funkčnost územního plánování a nepřípustně zasahoval do samotného práva na samosprávu (viz výše uváděný nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11).

[22] V obecné rovině též platí, jak již dovodil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu nezakládá jeho vlastníku právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2016 č. j. 5 As 94/2015-79, odkazující na rozsudek ze dne 26. června 2014, č. j. 5 AOs 3/2013-33).

[23] Nejvyšší správní soud však v témže rozsudku dále uvedl, že pokud vlastník dotčených pozemků proti územnímu plánu vznesl námitky, je povinností pořizovatele územního plánu na tyto námitky adekvátně reagovat a zařazení pozemku do určité funkční plochy podrobně odůvodnit. Je totiž třeba rozlišovat mezi odůvodněním samotného územního plánu a odůvodněním rozhodnutí o námitkách. Zatímco odůvodnění územního plánu může být do určité míry obecné, neboť lze jen stěží požadovat, aby obecná část odůvodnění územního plánu už předem zdůvodňovala příslušné změny z pohledu každého dotčeného pozemku, na odůvodnění rozhodnutí o námitkách jsou kladeny odlišné nároky. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl: „Jakkoliv je odůvodnění rozhodnutí o námitkách součástí odůvodnění územního plánu, jedná se o jeho autonomní část a jsou na ně kladeny odlišné nároky, než na jiné části odůvodnění územního plánu. Tato skutečnost vyplývá z podstaty námitek, které jsou reakcí na navrženou podobu územního plánu, jejíž zdůvodnění jistě musí být logické a přesvědčivé (ohledně požadavků na obsah odůvodnění územního plánu srov. § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona a část II. přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb.)“ cit. rozsudek č. j. 5 As 94/2015-79.

[24] Nejvyšší správní soud se zabýval i požadavkem na rozsah, respektive podrobnost, takového odůvodnění. To je přímo odvislé od procesní aktivity stran, respektive podrobnosti a kvality jejich námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. srpna 2020 č. j. 6 As 270/2019-42, zdůraznění doplněno). Přitom platí, že čím

obecněji jsou námitky formulovány, tím obecnější může být i odůvodnění jejího zamítnutí v územním plánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. ledna 2017 č. j. 6 As 237/2016-33, zdůraznění doplněno). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud též uvedl, že „jestliže dotčená osoba vyslovila pouze nesouhlas se zásahem do vlastnického práva bez bližšího vysvětlení, pak odpůrce není povinen domýšlet za ni všechny možné myslitelné výtky vůči zvolenému řešení. Své povinnosti dostojí i stručnou obhajobou závažnosti veřejného zájmu, jež navrhované funkční zařazení pozemku sleduje. Je jistě chybou, když odpůrce toto odůvodnění nevztáhne výslovně k podané připomínce, správní soud nicméně může důvody pro vypořádání připomínky nalézt v jiných částech územního plánu.“

[25] V již citovaném rozsudku č. j. 5 As 94/2015-79 Nejvyšší správní soud dále uvedl, že na rozhodnutí o námitkách jsou přiměřeně jeho povaze kladeny srovnatelné požadavky jako na odůvodnění individuálního správního aktu. „V případě, kdy někteří vlastníci dotčených nemovitostí podají proti navrženému řešení konkrétní námitky (§ 52 odst. 2 stavebního zákona), byly tyto námitky v jejich konkrétní podobě také přezkoumatelným způsobem vypořádány, a to v souladu s § 172 odst. 5 správního řádu, na něž v této souvislosti navrhovatel důvodně odkazoval (srov. též § 54 odst. 4 stavebního zákona). Lze souhlasit s krajským soudem, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu vycházející též z § 174 odst. 1 správního řádu jsou na rozhodnutí o námitkách v tomto smyslu kladeny (přiměřeně jeho povaze) srovnatelné požadavky jako na odůvodnění individuálního správního aktu dle § 68 odst. 3 správního řádu.“

[26] Z citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že mezi právem obce na samosprávu, respektive požadavkem na zachování funkčnosti územního plánování, a zájmy vlastníků pozemků dotčených územním plánem musí existovat určitá rovnováha. Ta se projevuje konkrétně požadavkem na srozumitelné a odůvodněné vypořádání námitek vznesených proti územnímu plánu. Míra a rozsah odůvodnění se bude vždy lišit případ od případu podle obsahu námítky a procesní aktivity toho, kdo proti územnímu plánu brojí. Třebaže platí, že v takovém případě jsou požadavky na odůvodnění územního plánu srovnatelné s požadavky stanovenými správním řádem na odůvodnění správního rozhodnutí, je třeba vždy zkoumat, zda nejsou v konkrétním případě takové požadavky přemrštěné a nevykazují znaky přepjatého formalismu.

III.2 Použití uvedených východisek na danou věc

[27] Navrhovatel proti územnímu plánu brojil v dřívějších fázích jeho pořizování též připomínkami, které obsahově odpovídaly později vzneseným námitkám. Nicméně předmětem sporu bylo nikoli vypořádání jeho dřívějších připomínek, nýbrž až vypořádání jeho námitek ze dne 27. května 2021 proti návrhu územního plánu. Odpůrkyně (stěžovatelka) až na jednu dílčí námitku jeho námitkám nevyhověla. Dále Nejvyšší správní soud představí jednotlivé námitky navrhovatele a uvede též, jak je odpůrkyně (stěžovatelka) vypořádala a proč je shledala nedůvodnými. U každé námítky současně uvede, co proti vypořádání námítky navrhovatel vznesl v návrhu ke krajskému soudu a z jakých důvodů mu krajský soud vyhověl.

[28] V **námítce č. 1** navrhovatel tvrdil, že jeho pozemek parc. č. XA v k. ú. X přímo sousedí s již zastavěnými pozemky, v dosavadním územním plánu byl zařazen do zastavitelné plochy – plochy bydlení, v návrhu je však zařazen převážně do plochy

pokračování

zemědělské, pouze jeho část je nově vymezena jako územní rezerva R1. To je dle něj neproporcionální omezení jeho vlastnického práva, zásah není činěn v nezbytně nutné míře, neboť je znemožněna budoucí výstavba na tomto pozemku, který je tak znehodnocen. Je-li dle pořizovatele územního plánu v obci již dostatek zastavitelných ploch, je taková skutečnost důvodem, aby další zastavitelné plochy nebyly vymezovány, nikoli proto, aby se měnilo určení ploch, které dosud byly vymezeny jako plochy bydlení, na plochy zemědělské.

[29] Této námitce odpůrkyně (stěžovatelka) vyhověla jen částečně tak, že hranice územní rezervy R1 byla posunuta, aby její součástí byla celá šíře pozemku navrhovatele. Jinak námitku považovala za nedůvodnou. Uvedla, že došlo k prověření dosud nerealizovaných záměrů s větším důrazem na ochranu krajiny a nezastavěného území. Celkové množství ploch pro bydlení bylo třeba částečně redukovat na základě analýzy metodou URBANKA (urbanistické kalkulačky), již byla stanovena reálná potřeba ploch pro bydlení v budoucnosti. Odpůrkyně (stěžovatelka) dále charakterizovala tuto metodu a popsala vstupní data, koeficienty a nakonec představila její výsledky. Podle nich dosud platný územní plán obsahuje více zastavitelných ploch než podle výpočtů nejvyšší varianty URBANKY, proto bylo nutno některé plochy bydlení opět nenavrhovat, a to podle tohoto kritéria: přednostně byly (jako zastavitelné) navrženy plochy z I. a II. etapy dle stávajícího územního plánu a nebyly vymezeny plochy z III. a II. etapy dle územního plánu; celkem tak došlo k redukci o 35 % zastavitelných ploch. Proto bylo u pozemku navrhovatele zrušení určení pozemku k zastavění důvodné.

[30] V návrhu k soudu navrhovatel uvedl, že s tímto vypořádáním nesouhlasí a nadále na své námitce trvá. Uvedené kritérium má za nesrozumitelné, neboť toto kritérium uvádí, že přednostně byly vymezeny plochy z II. etapy a současně že z této II. etapy žádné plochy nebyly vymezeny. Poukázal též na nově vymezené, resp. rozšířené plochy v územním plánu (Z06, Z07 a Z08).

[31] Krajský soud se s navrhovatelem ztotožnil. Zdůvodnění odpůrkyně považoval za nekonkrétní. Odpůrkyně vůbec neuvedla, proč pozemek navrhovatele zmíněným kritériem odpovídá méně než jiné zastavitelné plochy. V této souvislosti také poznamenal, že oproti původnímu územnímu plánu došlo i k vymezení nových zastavitelných ploch, resp. k jejich rozšíření (Z06, Z07 a Z08). Odpověď krajský soud nenašel ani v jiných částech opatření územní povahy, takže odpůrkyní zvolené řešení má za zjevně svévolné.

[32] V kasační stížnosti, kromě obecných námitek vůči přístupu krajského soudu, stěžovatelka (odpůrkyně) k této námitce konkrétně uvedla pouze to, že pozemek navrhovatele byl v původním územním plánu zařazen ve III. etapě, proto nebyl podle zvoleného kritéria znovu navržen (tím zřejmě myslí, že nebyl oproti dosavadnímu stavu vymezen jako zastavitelná plocha), a že stěžovatelka nevyhověla ani námitkám jiné vlastnice pozemků na rozšíření zastavitelných ploch. K formulaci onoho kritéria pak vysvětlila, že částí ploch z II. etapy, které se nově nezařazují jako zastavitelné, se rozumí část ploch II. etapy související se III. etapou.

[33] Nejvyšší správní soud se v tomto bodě ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že odůvodnění nevyhovění námitky je nedostatečné, byť nikoli v intenzitě zjevné svévolnosti. Je pravda, že námitka navrhovatele sama o sobě byla velmi obecná, omezila se

v podstatě jen na vyjádření nesouhlasu se změnou oproti dosavadnímu územnímu plánu, odůvodněného floskulami o neproporcionalitě zvoleného řešení. Na takto obecnou námitku postačilo ve stejné míře obecnosti odpovědět popisem zvolených kritérií, neboť jak vyplývá z rekapitulace judikatury výše, pouhý nesouhlas vlastníka se zvoleným řešením nestačí – začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu nezakládá jeho vlastníkově právní nárok na zachování dosavadního určení. Odpůrkyně (stěžovatelka) tak srozumitelně učinila tím, že po popisu potřeby snížit zastavitelné plochy (legitimního cíle) uvedla konkrétní kritérium, jak bylo s dosavadními funkčními vymezeními naloženo, konkrétně že byly přednostně změněny plochy z III. etapy a II. etapy dosavadního územního plánu. Nicméně tuto úvahu „nedotáhla“ ke konkrétnímu pozemku, který navrhovatel označil. Navíc, jak navrhovatel uvedl v návrhu, samo kritérium bylo formulováno ne zcela srozumitelně tím, že směšovalo pozemky z III. a II. etapy.

[34] Teprve v kasační stížnosti stěžovatelka konkrétně uvedla, že pozemek č. XA byl v původním územním plánu zařazen ve III. etapě, tudíž v souladu se zvoleným kritériem došlo právě u něj ke změně, a upřesnila, že z II. etapy se nezařazovaly pozemky, které souvisely s III. etapou. Toto odůvodnění však mělo být obsaženo již v odůvodnění opatření obecné povahy; dohánět nedostatky odůvodnění opatření obecné povahy (jakož i správního rozhodnutí) až v soudním řízení správním, natož teprve v kasačním řízení před Nejvyšším správním soudem, není přípustné a na závěru o nepřezkoumatelnosti opatření obecné povahy v této části již nemůže nic změnit.

[35] Kasační stížnost stěžovatelky v této části tak není důvodná, což znamená, že část rozsudku krajského soudu, jíž krajský soud dnem právní moci jeho rozsudku zrušil opatření obecné povahy – územní plán obce Těně v rozsahu textové a grafické části vymezující plochu R1, obstojí.

[36] V **námítce č. 2** navrhovatel projevil nesouhlas s vymezením investic do půdy – melioračního a vodovodního zařízení na pozemcích v jeho vlastnictví č. XA, XB a XC. Nejedná se podle něj ani o stávající zařízení. Nic dalšího k této námitce neuvedl.

[37] Odpůrkyně k této námitce konstatovala, že se jedná o stávající zařízení (sít obecního vodovodu) a odkázala na konkrétní rozhodnutí, kterým byla v minulosti stavba povolena, jakož i na rozsudek soudu, jímž bylo deklarováno věčné břemeno ze zákona. K melioračnímu zařízení uvedla, že se opírá o 4. aktualizaci územně analytických podkladů z r. 2016, a doplnila obecnou informaci o tom, co jsou to územně analytické podklady.

[38] V návrhu k soudu navrhovatel zopakoval svou námitku, uvedl, že k výstavbě vodovodu došlo v minulosti bez jeho souhlasu, že věčné břemeno není zapsáno v katastru nemovitostí a že v dosavadním územním plánu bylo vodovodní zařízení vedeno výrazně jinak, což není možné, jde-li o stávající stav. Pokud jde o meliorační zařízení, uvedl navrhovatel pouze, že se bez bližšího vysvětlení odkazuje na územně analytické podklady z roku 2016.

[39] Krajský soud i v této části shledal odůvodnění odpůrkyně zjevně svévolným, odpůrkyně podle něj měla prokázat, kde se vodovodní řad nachází a zda vyznačení v opatření obecné povahy odpovídá skutečnosti. Pokud jde o meliorační zařízení, není uvedeno, z jakých konkrétních částí územně analytických podkladů odpůrkyně čerpá, navíc

pokračování

odpůrkyně nevycházela z aktuálních územně analytických podkladů, neboť v době vydání opatření obecné povahy již byla známa jejich 5. aktualizace, zveřejněná 10. března 2022.

[40] Odpůrkyně (stěžovatelka) v kasační stížnosti k tomuto závěru v obecnosti poznamenala, že navrhovatel nevznesl pochybnosti o souladu s podklady.

[41] Nejvyšší správní soud v tomto bodě odpůrkyni (stěžovatelce) dává za pravdu pouze částečně (a zrcadlově tak nesouhlasí s právním závěrem krajského soudu). Námitka navrhovatele byla velice obecná, omezila se na pouhý nesouhlas s navrženým řešením, nicméně pokud šlo o zakreslení vodovodního zařízení, navrhovatel zpochybnil soulad se skutečným stavem. Nejde-li o záměr budoucího využití území, nýbrž zachycení stávajícího stavu, odpůrkyně mohla bez většího úsilí i při takto obecně formulované námitce ověřit, zda je vodovodní zařízení vymezeno stejně (a správně) v dosavadním územním plánu, popřípadě vysvětlit, že došlo ke změně, upřesnění či nápravě dosud chybně zaznamenaného stavu (jak se o to pokusila až v kasační stížnosti, což je ovšem pozdě). Pokud jde naopak o meliorační zařízení, podstatou námitky byl pouhý nesouhlas navrhovatele s navrženým řešením. Nebylo tedy možno ji vypořádat konkrétně, neboť navrhovatel žádnou konkrétní argumentaci nevznesl, odpůrkyně (stěžovatelka) tak alespoň obecně poukázala na to, z jakých podkladů vycházela. Jistě si lze představit, že by odpůrkyně dále konkretizovala část územně analytických podkladů, o které se opírala (jak to nakonec učinila v doplnění kasační stížnosti), nicméně ve smyslu výše uvedené judikatury má míra podrobnosti odůvodnění odpovídat míře konkrétnosti námitky, a to v daném případě splněno bylo. Výtka krajského soudu, že odpůrkyně (stěžovatelka) navíc nevycházela z aktuálních územně analytických podkladů, neboť v době jeho projednávání již byla známa jejich 5. aktualizace, je formalistická, neboť krajský soud se nijak nezabýval tím, zda a jak se změnil ve vztahu k dané námitce. Uvedené platí tím spíše ve světle tvrzení stěžovatelky, že jedinou změnou v 5. aktualizaci bylo doplnění existence jevů dodaných Ministerstvem obrany, jinak všechny napadené jevy zůstaly beze změn.

[42] Nicméně s ohledem na výše uvedené rozsudek krajského soudu v části, v níž zrušil opatření obecné povahy v grafické části vymezující vodovodní řad na pozemcích parc. č. XA, parc. č. XB a parc. č. XC v k. ú. X, ob stojí.

[43] V **námítce č. 3** navrhovatel u pozemku parc. č. XA zařazeného do plochy smíšené obytné – venkovské namítal, že povinnost neoplocovat pozemky je nepřiměřeným, nedůvodným a diskriminačním zásahem do jeho vlastnického práva, neboť u jiných ploch takové omezení stanoveno není. Přístup na pozemek lze zajistit domluvou s vlastníkem.

[44] Odpůrkyně k této námitce uvedla, že je na pozemku provozována pro obec strategická infrastruktura – hlavní zásobovací vodovodní řad a vodovodní jímky, a pro případ poruchy je nutno zachovat okamžitý přístup bez omezení a překážek.

[45] V návrhu k soudu navrhovatel námitku zopakoval a nadto uvedl, že je jeho právem pozemek oplotit na ochranu před zvěří a parkováním cizích osob.

[46] Krajský soud i v tomto bodě dal za pravdu navrhovateli, zákaz oplocování je podle něj stanovením povinností nad rámec zákonných povinností a ve vztahu k jiným obdobným plochám stanoven není, je tedy i diskriminační.

[47] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelkou, že tyto závěry krajského soudu jsou nepřezkoumatelné. Námitka vznesená navrhovatelem byla velmi obecná, omezila se pouze na nesouhlas se zvoleným řešením, opřený o paušální tvrzení o zásahu do vlastnického práva. Na takto obecně formulovanou námitku odpůrkyně poskytla v odpovídající obecné míře odpověď. V návrhu k soudu pak navrhovatel svou námitku pouze zopakoval. Krajský soud pak toliko převzal paušální tvrzení navrhovatele. Navíc uvedl prostý odkaz na zákon č. 247/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích, avšak nijak neodůvodnil svůj závěr, že jde o stanovení povinnosti nad rámec tohoto zákona. Apodiktickým zůstal také jeho závěr, že jiných ploch se tato podmínka netýká, a že jde tedy o podmínku diskriminační. Krom toho je zřejmé, že námitka vůči zákazu oplocování má úzkou souvislost s námitkou č. 2 k průběhu vodovodního zařízení, resp. je na ni navázána – to potvrzuje odůvodnění odpůrkyně i (pozemek s vodovodním řadem a jímkami) a totéž vyplývá i z vyjádření navrhovatele ke kasační stížnosti (viz bod [14] odůvodnění tohoto rozsudku). Byl-li by navrhovatel úspěšný s námitkou č. 2, odpadl by – vzhledem k odůvodnění odpůrkyně – důvod pro zákaz oplocení pozemku, který byl předmětem námitky č. 3. Tuto souvislost ve svých úvahách krajský soud také pominul.

[48] V **námítce č. 4** navrhovatel zpochybnil podmínku prostorového uspořádání spočívající v minimální velikosti pozemku pro umístění rodinného domu v zastavitelných plochách 1000 m², ve stabilizovaném území 800 m². To považoval za nepřiměřené a zjevně diskriminační vůči vlastníkům, jejichž pozemky této výměry nedosahují. Požadoval vypuštění této podmínky, popřípadě snížení minimální výměry na 500 m², příp. aby do minimální velikosti pozemku bylo možno započítat i velikost sousedního pozemku téhož vlastníka.

[49] Odpůrkyně námítce nevyhověla s tím, že podmínka vychází z místních tradic s přihlédnutím k urbanistické struktuře celého území obce; navazující zástavba a typické rozměry pozemků se pohybují kolem 800 m². Odkázala také na obvyklé velikosti pozemků v celé ČR i na potřebu zohledňovat odtokové poměry v území s tím, že dané území je dle politiky územního rozvoje ohroženo suchem, proto je nutno eliminovat množství zpevněných ploch a naopak zvětšovat výměry ploch zahradní zeleně vhodných pro zasakování.

[50] V návrhu k soudu navrhovatel toliko svou námitku zopakoval s tím, že její vypořádání má za nepřezkoumatelné.

[51] I v tomto bodě krajský soud navrhovateli přisvědčil. Ve shodě s ním uvedl, že jde o podmínku diskriminační vůči vlastníkům, jejichž pozemky nedosahují uvedené výměry, a že se navrhovateli nedostalo logické a přesvědčivé odpovědi.

[52] Nejvyšší správní soud však takové odůvodnění považuje za šablonovité a nepřezkoumatelné. Ač návrh k soudu neobsahoval v tomto ohledu projednatelný návrhový bod – navrhovatel pouze zopakoval svou námitku a uvedl, že na ní trvá a že mu na ni odpůrkyně přezkoumatelně neodpověděla – krajský soud pouze apodikticky převzal jeho námitku a dokonce domýšlel jeho tvrzení, že ona podmínka neodpovídá ani „třetí z odpůrcem zmíněných variant“, navýšení počtu obyvatel, neboť ta počítá jen s velikostí pozemku 900 m². Nic takového navrhovatel netvrdil ani v námítce, ani v návrhu k soudu. Stručná odpověď odpůrkyně (stěžovatelky) na veskrze obecně formulovanou námitku

pokračování

navrhovatele byla zcela adekvátní a nebylo ji možno označit za nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů. Námitka navrhovatele se nadto nevztahovala k žádnému konkrétnímu pozemku v jeho vlastnictví. Závěry krajského soudu v tomto bodě tedy neobstojí.

[53] V **námítce č. 5** navrhovatel projevil nesouhlas s tím, že přes jeho pozemky je vedena plocha LBK TE 03-TE 141, tedy lokální biokoridor, a že na jednom z těchto pozemků je vymezeno lokální biocentrum LBC TE 141. Nesouhlasí s tím, aby biocentrum bylo vymezeno uvnitř plochy biokoridoru, neboť je zjevné, že nově vymezené biocentrum plochu biokoridoru mnohonásobně přesahuje. Vymezení těchto ploch na svých pozemcích považuje za zjevně nepřiměřený zásah do svých vlastnických práv.

[54] Odpůrkyně těmto námitkám nevyhověla s tím, že biokoridory a biocentrum jsou vymezeny v souladu s územně analytickými podklady, zásadami územního rozvoje Plzeňského kraje, plánu ÚSES (územní systém ekologické stability) CHKO Brdy a platného územního plánu Těně atd. – v něm byl vymezen lokální biokoridor v celé šířce nivy Tisého potoka a podél hranice CHKO Brdy. Jeho šířka je v návrhu podstatně zmenšena, biokoridor spojuje dvě biocentra, je navržen v nejvhodnější trase, jiná by znamenala ohrožení jeho funkčnosti.

[55] V návrhu k soudu proti tomuto vypořádání námítky navrhovatel uvedl, že se s uvedenými podklady neměl možnost seznámit, není navíc specifikováno, o jaké podklady se jedná, včetně data vyhotovení těchto podkladů. V zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje jsou vymezeny jen nadregionální či regionální biokoridory a biocentra, odpůrkyně si tak dle navrhovatele vytvořila vlastní propojení těchto struktur. Územní plán nevysvětluje, jak navazuje na regionální a nadregionální ochranu krajiny.

[56] Krajský soud i v tomto bodě shledal návrh důvodným. Ocitoval znění zákona o ochraně přírody a krajiny a prováděcí vyhlášky a uzavřel, že „vymezení biokoridorů a biocenter je komplexní činností, která se zásadně neobejde bez spolupráce s příslušným orgánem ochrany a krajiny“. Nato navázal doslovným převzetím námítky navrhovatele, že z odůvodnění není zřejmé, proč se biokoridory a biocentra nachází na pozemcích navrhovatele a ne jinde.

[57] Nejvyšší správní soud má tento závěr krajského soudu za šablonovitý a nepřezkoumatelný. V námitkách navrhovatel vyslovil pouhý nesouhlas s tímto vymezením na jeho pozemcích, v míře adekvátní této obecné námítce odpůrkyně (stěžovatelka) navrhovateli odpověděla. Teprve v návrhu k soudu navrhovatel svou námitku rozhojnil, krajský soud však nemůže odpůrkyni – je-li namítána nepřezkoumatelnost odůvodnění opatření obecné povahy při vypořádání námitek – vytýkat nedostatečnost jejího odůvodnění spočívající v tom, že neodpověděla na námitky, které navrhovatel nevznesl. Navíc i odůvodnění krajského soudu je apodiktické a mýjí se i s tvrzeními v návrhu k soudu, resp. jdou nad jejich rámec (navrhovatel ani v námitkách, ani v návrhu k soudu nenamítal, že biokoridory nejsou funkční či že nebyly vymezeny ve spolupráci s příslušným orgánem ochrany přírody).

[58] Obsahem **6. námítky** je nesouhlas navrhovatele s tím, že některé jeho pozemky jsou zařazeny do území se zvýšenou ochranou krajinného rázu, či dokonce do migračně

významného území, neboť to podle něj neodpovídá skutečnému stavu. Trvá na tom, aby byl zachován stav, jako v dosavadním územním plánu.

[59] Na takto obecný nesouhlas odpůrkyně odpověděla tak, že vycházela ze zdrojů údajů o území, konkrétně z územně analytických podkladů obce s rozšířenou působností Rokycany, 4. aktualizace 2016.

[60] V návrhu k soudu navrhovatel svou námitku zopakoval s tím, že v odkazovaných územně analytických podkladech k tomu nic nenašel.

[61] Krajský soud návrhu i v tomto bodě vyhověl. Odkázal na § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny a konstatoval, že není zřejmé, proč pozemky navrhovatele byly zařazeny do ploch území se zvýšenou ochranou krajinného rázu. Odpůrkyni také vytkl, že odkazovala na neaktuální územně analytické podklady.

[62] Nejvyšší správní soud má v tomto bodě závěry krajského soudu také za nepřekoumatelné. Námitka navrhovatele byla opět velmi obecná a omezila se na prostý nesouhlas s návrhem územního plánu. Navrhovatel ani neupřesnil, v čem přesně spočívá zásah do jeho vlastnického práva, jak jej namítané funkční zařazení omezuje ve výkonu vlastnického práva. Odkázala-li odpůrkyně pouze na územně analytické podklady, z nichž vycházela, jeví se to ke kvalitě námítky jako adekvátní. A jak již také bylo uvedeno výše, výtka krajského soudu, že odpůrkyně nevycházela z aktuálních územně analytických podkladů, neboť v době jeho projednávání již byla známa jejich 5. aktualizace, je formalistická, neboť krajský soud se nijak nezabýval tím, zda a jak se změnily ve vztahu k dané námitce. Uvedené platí tím spíše ve světle tvrzení stěžovatelky, že jedinou změnou v 5. aktualizaci bylo doplnění existence jevů dodaných Ministerstvem obrany, jinak všechny napadené jevy zůstaly beze změn.

[63] V poslední **7. námitce** navrhovatel u některých svých pozemků protestoval proti jejich zařazení do území s archeologickými nálezy s tím, že mu o tom není nic známo, že se na nich nikdy žádné nálezy nevyskytly. Odpůrkyně tuto námitku vyřídila obdobně jako námitku č. 6, tedy pouhým odkazem na územně analytické podklady.

[64] V návrhu k soudu svou námitku navrhovatel zopakoval, nadto uvedl, že dle územního plánu je celé území obce definováno jako území s archeologickými nálezy. Poukázal však na to, že v územním plánu jsou rozpory co do počtu nalezišť a že v něm není odkaz na plány území s archeologickými nálezy, které má podle zákona o státní památkové péči vydávat kraj.

[65] Krajský soud navrhovateli i v tomto bodě vyhověl. Uvedl, že i když z opatření obecné povahy vyplývá, že celé území obce je územím s archeologickými nálezy a že podkladem pro vymezení ploch byly údaje Národního památkového ústavu, z ničeho neplyne konkrétně odpověď na námitku, proč do území s archeologickými nálezy byly zařazeny i pozemky navrhovatele, který na základě dlouholeté hloubkové orby ví, že se na nich žádné archeologické nálezy nenachází. Opět také odpůrkyni vytkl neaktuálnost odkazovaných územně analytických podkladů.

[66] Nejvyšší správní soud má v tomto bodě závěry krajského soudu za nepřekoumatelné. To, že se na pozemcích navrhovatele žádné archeologické nálezy i při

pokračování

hloubkové orbě neobjevily, resp. že je nezaznamenal, ještě neznamená, že na nich nejsou, resp. že se v budoucnu nevyskytnou (to plyne z povahy věci – nálezu něčeho, co dosud bylo skryto), *nota bene* konstatuje-li krajský soud současně, že celé území obce je územím s archeologickými nálezy. Navrhovatel ani netvrdí, jak konkrétně je ve svém vlastnickém právu v tomto ohledu omezen. A jak již také bylo uvedeno výše, výtka krajského soudu, že odpůrkyně nevycházela z aktuálních územně analytických podkladů, neboť v době jeho projednávání již byla známa jejich 5. aktualizace, je formalistická, neboť krajský soud se nijak nezabýval tím, zda a jak se změnila ve vztahu k dané námitce. Uvedené platí tím spíše ve světle tvrzení stěžovatelky, že jedinou změnou v 5. aktualizaci bylo doplnění existence jevů dodaných Ministerstvem obrany, jinak všechny napadené jevy zůstaly beze změn.

[67] Zbývá vypořádat vedlejší námitky stěžovatelky. Stěžovatelka brojila také proti výtce krajského soudu, že se nevyjádřila k námitkám navrhovatele ze dne 1. srpna 2022. Krajský soud však současně dospěl k závěru, že tím nedošlo ke zkrácení práv navrhovatele, nepovažoval to tedy za důvod pro vyhovění návrhu. Nejvyšší správní soud se s tím, že nedošlo ke zkrácení navrhovatelových práv, když šlo o obsahově stejné námitky, ztotožňuje, proto ani není nutné, aby se dále zabýval námitkami stěžovatelky vůči dílčímu závěru krajského soudu, že stěžovatelka formálně pochybila.

[68] Pokud jde o stěžovatelčinu námitku překvapivého rozhodnutí krajského soudu spočívající v tom, že stěžovatelka neměla možnost na názor krajského soudu před vydáním napadeného rozsudku včas reagovat, pak lze uvést, že žádnou takovou povinnost soudy nemají, neboť hodnotící úsudky je soud povinen uvést až v odůvodnění svého rozhodnutí (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. září 2020 sp. zn. IV. ÚS 1247/20, N 173/102 SbNU 18). Ze soudního spisu vedeného krajským soudem rovněž nevyplývá, že by byla stěžovatelka zkrácena na svých procesních právech, které by zakládaly překvapivost rozhodnutí. Žádné konkrétní námitky v tomto smyslu stěžovatelka ani nevznesla, proto se touto námitkou Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[69] Stěžovatelka v rámci argumentace ve vztahu k vypořádání námitky č. 5 navrhla provést důkaz výsledkem svědka, autorizovaného projektanta územního systému ekologické stability. Tomuto důkaznímu návrhu Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil po vydání napadeného rozhodnutí, nemůže stejně přihlédnout (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), nadto není ani zřejmé, co by měl výsledek projektanta přinést, je-li podstatou sporu to, jak přezkoumatelně odpůrkyně (stěžovatelka) formulovala odpověď na námitky navrhovatele, jak se její odpověď objektivně jeví, nikoli co tvůrce odůvodnění (projektant) zamýšlel vyjádřit. Nejvyšší správní soud vedle toho argumentaci stěžovatelky stran vypořádání námitky č. 5 přisvědčil.

IV. Závěr a náklady řízení

[70] Krajský soud navrhovateli v celém rozsahu vyhověl a opatření obecné povahy ve všech napadených částech pro nepřezkoumatelnost zrušil. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že odůvodnění krajského soudu je zčásti šablonovité, zkratkovité, a proto i nepřezkoumatelné; tento závěr podporuje i vnitřní napětí v odůvodnění napadeného rozsudku spočívající v tom, že krajský soud sice uvedl, že opatření obecné povahy ruší pro rozpor se zákonem (bod 86), avšak při vypořádání jednotlivých námitok mechanicky uváděl,

že se navrhovateli nedostalo »„logických a přesvědčivých odpovědí“ na jeho námitky, aby bylo možné dospět k závěru, že zvolená řešení ... nejsou řešeními „zjevně svévolnými a diskriminačními“« (body 28, 47, 55, 60, 63, 68, 73, 85 a 86), což je zjevně závěr o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů opatření obecné povahy. Toliko v některých bodech se s tímto závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti odůvodnění opatření obecné povahy Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[71] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost převážně důvodnou, pročez ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. vyhověl, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s. V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. To znamená, že v částech, v nichž Nejvyšší správní soud souhlasil s jeho závěrem o nepřezkoumatelnosti opatření obecné povahy, návrhu opět vyhoví a v těchto částech opatření obecné povahy zruší. V částech, v nichž naopak Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu o nepřezkoumatelnosti opatření obecné povahy, krajský soud podle konkrétních výtek buď napraví kvalitu svého odůvodnění a setrvá na svém závěru, jinak návrh navrhovatele zamítne.

[72] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu